

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

Bönsöndagen

"Bönen"

1 Mos 18:26-32

Ef 3:14-21

Luk 18:1-8

Ps: 20, 212, 399, 211

En pojke gick omkring på stan och sålde lotter. Han erbjöd en man att köpa en lott. "Man kan vinna en miljon", sa han. "Nej, tack, svarade mannen. Jag köper inte lotter, jag vinner ändå aldrig." "Nej, det är klart, svarade pojken. Hur ska du kunna vinna, om du aldrig köper?"

Den här mannen hade gett upp hoppet om att vinna, samtidigt är det just denna hopplöshet som garanterar att han kommer förlora. Modlösheten, hopplösheten är det värsta som kan drabba en människa.

Det finns kanske många människor som aldrig upplevt någon bönhörelse, men precis som mannen som aldrig köpte lotter måste man då fråga: hur mycket ber du då? Hur ska man kunna få bönhörelse om man inte ber?

Genom liknelsen som Jesus ger oss idag vill han uppmuntra oss att vara ihärdiga. Att alltid be och inte ge upp. Ja, Jesus vet att uppgivenhet är det värsta som vi kan drabbas av. Så därför låter han den här änkan bli en förebild för oss. Det står inte vem som var hennes motpart, som hon var i konflikt med. Men det var kanske en rik och mäktig person. Han var kanske kompis med domaren, de två kanske umgicks på rotary-möten och domaren försäkrade honom att fallet med den där besvärliga änkan skulle han naturligtvis inte ta upp.

Och med en sådan korrupt domare, som varken fruktade Gud eller brydde sig om människor, var det egentligen hopplöst för henne.

Men det fanns ingenting som fick den här änkan att ge upp. För henne fanns inte ordet "hopplöst". Hon gav sig inte om hon så skulle pina livet ur domaren med sitt springande. Hon visste att hon hade rätten på sin sida och ville ha upprättelse.

Om nu en orättfärdig domare ger efter till slut, skulle då inte Gud låta sina utvalda få sin rätt, de som ropar till honom dag och natt. Ja, det är Jesus poäng med liknelsen. Inte att Gud är som den här domaren, utan att om det lönar sig att tjata på en sådan, hur mycket mer skulle det då inte löna sig att tjata på Gud.

När man läser om bön i bibeln, eller om människor som ber är det slående hur rättfram och ofrom den ofta är. Människor vädjar, klagar, ropar och anklagar när de närmar sig Gud i bön. Det finns inga särskilda etikettsregler som man måste iaktta. När Abraham ber till Gud för Sodom och Gomorra så lägger han fram det han har på hjärtat, och Gud lyssnar och låter sig påverkas av hans bön.

Många är det som har upplevt Gud som tyst och frånvarande, eller att de till och med blivit motarbetade av honom. Men det har alltså inte hindrat dem från att komma till honom med sin frustration, besvikelse och längtan. Vad som helst är bättre än hopplöshet.

Poängen med liknelsen var alltså att Jesus vill uppmuntra oss att inte ge upp, att ständigt be. Ja, men det är inte slutklämmen. Den kommer i sista meningen: ”ska Människosonen finna tro på jorden när han kommer?” Den meningen kan verka lite malplacerad. ”Ska Människosonen finna tro på jorden?” Vad har det med uppmaningen att aldrig sluta be till Gud? Finns det en koppling mellan bön och tro?

Om vi tjarar på våra barn för att de ska göra sina läxor så gör vi det för att vi tror att det hjälper. Vi tjarar bara så länge vi tror att de fortfarande är benägna att förändras. Slutar vi innebär det att vi ger upp, vi tror inte längre att läxorna blir gjorda, det är ingen idé att tjata. Men vi ger inte bara upp om läxorna vi ger också upp om våra barn själva, och i någon mening har vi slutat *tro* på dem.

Att sluta be till Gud, betyder inte bara att vi inte längre tror på bönen, att den fungerar eller att den har effekt. I någon mening har vi också slutat tro på Gud. *Bön* och *tro* har i allra högsta grad med varandra att göra. Bön föder och upprätthåller tron. Det är därför Jesus frågar sig om han kommer finna tro på jorden när han kommer tillbaka. Ja, det beror på om det fortfarande finns bedjande människor.

På flera ställen uppmanar Jesus oss till ihärdighet när det gäller bön. Och han har goda skäl till detta. Hopplöshet är det värsta som kan drabba oss som människor, när vi resignerar då dör något inombords. Framförallt dör vår tro på Gud när vi ger upp. Det är genom att vara ihärdiga i bönen som vi upprätthåller vår tro.

Men bön är inget vi behöver vara ensamma om, bön är något vi gör gemensamt. Den enskildes bön är innesluten i kyrkans förbön. När vi inte orkar be, bärs vi av kyrkan som ber i vårt ställe. Och när vi orkar får vi ber för andra, våra medkristna. Jesus uppmanar ju oss att ständig be. Men det kan vi väl inte? Nej, inte som enskilda, men som Kyrka kan vi det. Kyrkan ber sina tideböner vid olika tidpunkter under dygnet och eftersom det alltid är morgon, kväll, natt och dag runt våra jordklot så pågår bönen ständigt, oavbrutet!

”Kommer människosonen finna någon tro när han kommer.” Kommer det bli som vi säger efter varje gång i nattvardsbönen: ”Din död förkunnar vi, din uppståndelse bekänner vi, till dess du kommer åter i härlighet.” Kommer det finnas någon tro när Kristus kommer åter? Ja, utan bön förtvinar tron. Det är vår uthållighet som det hänger på. Att vi fortsätter att be.

Kyrkans bön koncentreras i nattvarden. Som vi snart ska sjunga i offertoriepsalmen: ”Vi bär så många med oss i bön när vi går fram.” I nattvarden bär vi fram tillsammans med bröd och vin, gåvor av jordens frukt och människans arbete, också våra böner. I trons uthållighet bär vi fram detta inför Gud. Även om vi som enskilda brister så kommer Kyrkan hålla ut i bön, ända till dess Människosonen kommer.